

Tomias Keno

Astronaut

SIGNATUUR

2022

1

Terwijl Angela door haar slaapkamerraam naar buiten kijkt, bedenkt ze dat de man op haar oprit haar in stukken zou kunnen snijden. Hij zou de deur kunnen forceren, naar boven kunnen komen, haar kunnen wurgen met zijn broekriem of met de koord van haar badjas.

Het is halftwee 's nachts. Angela verschuilt zich achter een half-dicht gordijn. Haar klamme handen zijn om de stof geklemd. Rustig ademen, denkt ze, maar dat helpt niks. De nacht vergrijst de weilanden en slapende boerderijen rondom haar huis.

Er staat een schep in de hoek. Ze weet dat ze hem daar heeft neergezet voor precies dit soort noodgevallen, maar het ding heeft altijd rustgevender gewerkt als symbool van veiligheid dan als daadwerkelijke verdedigingsoptie. *Potverdomme, doe iets!*

Angela's zicht is wazig, dus ze wrijft in haar ogen. De man op de lange oprijlaan staart naar een ongedefinieerd punt aan de horizon. De kans dat hij weer weggaat is klein, aangezien hij al anderhalf uur amper bewogen heeft. Het is overweldigend, hoe graag Angela weer in bed wil stappen en wil doen alsof er helemaal niks aan de hand is. Ze had gehoopt dat Roald zijn beloftes na zou komen. Geen dubieuze zaakjes meer. Geen foute vrienden. Geen engerds op haar erf. Het ging potdorie maandenlang goed!

Ze schudt haar hoofd. Roald doet ook gewoon zijn best, dat weet ze. Dit is niet zijn schuld. En ze moet hem Rocko noemen,

dat heeft hij zo besloten en dat moet ze respecteren. Kon ze hem nog maar eens vasthouden zoals die eerste keer dat ze hem in haar armen kreeg. Angela kijkt naar de gerafelde vloerbedekking die niet helemaal netjes om de verwarmingsbuis heen valt.

Ze had het Rocko beloofd. Anders had ze de politie allang gebeld. Hij zou stoppen met dealen, zij zou haar mond houden. Ze snapt ook wel dat de agenten vragen gaan stellen als ze die man zien. Angela houdt zich aan haar beloftes. Moet ze haar eigen zoon verraden omdat ze te laf is om zelf indringers van haar erf te verjagen?

De wind blaast en het huis kraakt. Angela beeft als een eikenblad. Er was maar één ding dat ze na haar scheiding wilde: een boerderij met een simpele massagesalon, omdat mensen zeiden dat ze daar zo goed in was. Nu zit ze opgescheept met een tochtende bouwval en een zoon die drugs dealt vanuit de stal. Ze ijsbeert door de kamer. Als ze weer door het raam kijkt, staat de man er nog. Angela haalt haar handen door haar haar, probeert zichzelf boos te maken. Maar ze is alleen maar bang. Haar ongeslijmde ziekte: angst, uitgezaaid.

Wat als ze naar beneden zou sluipen en het bankstel voor de deur schuift? Dan zou hij sowieso niet naar binnen kunnen. Maar midden in de nacht een bank verslepen? Ze hoeft hem alleen maar weg te jagen.

Haar trillende vingers glijden over het handvat van de schep. Als ze het ding vastpakt en naar buiten staart, herinnert ze zich het vrouwenforum waar ze voor haar scheiding in het grootste geheim alle onvrede over haar vastgeroeste huwelijk spuide. Een internetvriendin had haar destijds afgeraden bij Hein weg te gaan. Ze sprak uit ervaring, zei ze. Haar zoon zou het haar nooit echt vergeven, de eindjes aan elkaar knopen was alle vrijheid niet waard en daten had geen zin, want na je veertigste waren alle goede mannen toch al bezet. En Angela had naar haar geluisterd. Anderhalf jaar lang had ze geluisterd naar een vrouw op een forum en niet naar zichzelf.

En toen, op zomaar een woensdagmiddag, staarde ze haar kleine tuin in. De tuin die Hein had gestript van al het leven en die nu voelde als een betonnen kooi met een paar plastic stoelen.

Onderhoudsarm, noemde hij dat. Iets in haar stond op, liep naar de slaapkamer en begon haar koffer in te pakken. Niet zij, maar iemand die in haar woonde. Iemand die genoeg had van alle fantasieën en het maar gewoon besloot te doen. Ze schreef iets voor Hein en Rocko op een post-it, plakte die op de koelkast en sloot de deur voor altijd achter zich.

Nu, tweeënhalf jaar later, moet ze die vriendin gelijk geven. Rocko beschouwt haar als een noodzakelijk kwaad en ze werkt zich bij de bakkerij suf voor een mager loon, terwijl ze zich eigenlijk op haar salon zou willen focussen. Maar heel soms, als ze in doodse stilte aan de keukentafel zit en een eenpanspasta wegwerkt, kijkt ze door het keukenraam haar achtertuin in. Een tuin vol groen, wild en vol leven. Dan beseft ze dat ze ondanks alles trots is op de vrouw die ze op die ene woensdagmiddag besloot te zijn. De vrouw die voor zichzelf koos.

Ze ademt diep in en loopt haar slaapkamer uit. Ze gaat het doen, moet het doen. De schep is zwaar, maar haar hoofd voelt zwaarder. Het schreeuwt van alles, maar ze luistert niet.

Ze haast zich de trap af, bang dat de adrenaline al uitgewerkt is voordat ze beneden komt. Als ze in de bijkeuken de zijdeur van het slot haalt, voelt ze de ijskoude tegelvloer door haar wollen sokken heen. Met opgeheven hoofd rent ze de deur uit, het grindpad over, in de richting van de oprit. De wind blaast haar nachtjapon in, maar dat voelt ze amper.

Ze ziet de man in de verte staan. Ze hoeft hem alleen maar even te... Wat gaat ze zeggen als... Gaat hij haar wel...? Ze bevriest op een paar meter afstand. De schep trilt in haar handen en de ijzige wind schuurt langs haar gezicht. 'Ik waarschuw je,' roept ze, zo hard ze kan.

De indringer staat met zijn rug naar haar toe en reageert niet. Ze kijkt naar zijn wijde broekspijpen, naar de kleine wolkjes die hij uitblaast. Hij ruikt naar zwavel. Naar iets wat ooit in brand stond. Misschien ruikt ze zichzelf? Ren naar hem toe, jaag hem weg, roept het in haar hoofd.

Maar ze kan het niet. Ze gaat het gewoon nooit kunnen.

Dan draait de man zich om. Angela verschiet en heft de schep. Hij spert zijn ogen open, zet zijn voet verkeerd neer en struikelt.

Angela gilt en in een reflex haalt ze uit. Met een meedogenloze klap slaat ze hem tegen zijn hoofd. Het klinkt alsof ze een pompoen raakt. Ze gilt weer.

De man stort tegen de grond. Angela registreert het pas als hij ligt. Ze laat de schep uit haar handen vallen, zakt door haar knieën en kruipt geschrokken naar achter. Dan is het stil. De sprietten gras die tussen de betonnen tegels uit groeien zijn met dauwdruppels bedekt. Het groen kleurt rood.

De man probeert zijn hoofd op te tillen. Angela weet niet waar ze haar handen moet laten, wil in gebaren aan hem duidelijk maken dat ze het niet zo bedoelde, want ze kan geen woord uitbrengen. Hij duwt zichzelf langzaam overeind. Zijn ogen schieten omhoog, naar links, naar rechts, omlaag, omhoog, naar links, naar rechts, omlaag. Dan vindt zijn blik die van Angela. Op zijn gezicht staat blinde paniek. Hij is geen indringer meer.

Angela staat langzaam op. 'Sorry, ik...' Haar stem slaat over. Het klinkt schrill in de vredige stilte van de vroege ochtend. Ze maakt haar zin niet af. 'Chips, chips, chips,' vloekt ze binnensmonds.

De man wankelt. Er groeit een natte, donkerrode vlek op zijn muts. Hij probeert een stap te zetten, maar zakt in elkaar. Angela snelt naar hem toe en hij grijpt haar schouders vast, terwijl hij zijn kin heft als een hond die niet kopje-onder wil gaan. Ze kan hem maar met moeite ondersteunen. 'We moeten naar binnen,' roept ze. Haar stem breekt. De man zegt niks terug, maar hijgt als een wild beest. Hij ruikt naar natte aarde, helemaal niet naar zwavel.

Angela strompelt met hem in de richting van de bijkeuken en probeert bemoedigende dingen te zeggen, of misschien denkt ze alleen maar bemoedigende dingen. Binnen wil ze hem op de stoel naast de wasmachine manoeuvreren, maar de man zakt door zijn knieën. Hij leunt tegen de muur en gaat dan met een doffe bons onderuit.

Ineens is het stil. Doodstil. Angela staart naar zijn lichaam. Probeer een minimale beweging te ontdekken, een zenuwtrek, een subtiele ademhaling. Het moment duurt en duurt. Dan beweegt ze haar trillende hand in zijn richting. Ze legt twee vingers in zijn nek.

Geen hartslag.

2

Melissa kreunt luid terwijl Rocko in een eentonig ritme op haar inbeukt. Dat geluid stoort hem. Ze liggen op Rocko's tweepersonsdekbed, dat niet matcht met de kleur van zijn kussenslopen.

‘Hoe heet die paarse Teletubbie ook alweer?’

Melissa kijkt op, een pluk van haar geblondeerde haar bedekt haar gezicht. ‘Wat?’ vraagt ze verstrooid. Rocko's heupen blijven op hetzelfde tempo heen en weer bewegen.

‘Die paarse Teletubbie,’ zegt hij en hij kust haar nek. Melissa negeert hem.

‘Waarom mag ik dat niet vragen? Volgens mij was het Topsy. Of Wipsy of zo?’ Hij leest de verwarring in haar ogen, maar hij kan zo onrustig worden als meisjes helemaal opgaan in het moment. Een soort benauwdheid is het, alsof er iemand op zijn borstkas zit. Als hij dat hardop zegt klinkt hij als een klootzak, dat weet hij ook wel.

Melissa buigt naar hem toe en begint hem te zoenen, terwijl ze met haar vingers over zijn buik loopt. ‘Stop met plagen,’ fluistert ze. Rocko voert het tempo op en begint te neuriën. Hij hoort Melissa zuchten.

Soms raakt hij geïrriteerd van haar grote smachtende ogen, alsof ze in een sprookje leeft. Dat is niet gezond. Ze zou haar vleugels moeten spreiden. Experimenteren. Erachter komen wat ze

écht leuk vindt. Hoe kan ze dat doen als ze steeds maar onder dezelfde persoon ligt? Rocko wendt zijn blik naar het plafond en pakt Melissa's benen vast. Er druppelt zweet van zijn voorhoofd.

Kijk, de seks was ooit fantastisch. Maar zelfs Melissa moet toegeven dat ze elkaar inmiddels toch wel een beetje hebben... uitgespeeld? Rocko kijkt naar haar navel. Voelt hij de verantwoordelijkheid om haar uit die kinderachtige romantische bubbel te halen? Misschien. 'Nee, ik denk dat het een langere naam is,' zegt hij. Hij knijpt zijn ogen dicht. 'Meerdere lettergrepen.'

'Ik weet het niet,' zegt Melissa kortaf. Ze kreunt niet meer en ergens lucht dat Rocko op. Waarom lucht hem dat op? Hij schuift haar naar voren op bed en probeert zich te concentreren op wat hij zelf ervaart, maar hij vindt het nu ook moeilijk om te genieten van wat hij doet. Ineens voelt hij de neiging om haar over haar wangen te aaien. Melissa kijkt verbaasd op en pakt Rocko's hand vast. Precies op dat moment stopt hij met stoten, gromt hij diep en zakt hij in elkaar. Hij wrijft nog een keer speels over haar borsten en dan is het klaar.

Melissa drinkt de laatste slokken uit het blikje supermarktbier. Rocko zit in zijn boxer op de rand van het bed en steekt een sigaret op. De ongeschreven regels dicteren dat ze zo langzamerhand weer op haar fiets stapt, ook al is het vijf uur 's nachts en regent het. Rocko staart naar zijn bovenbenen, die glanzen van het zweet. Zijn gespierde zwarte benen steken fel af tegen de roomwitte lakens. Melissa zei ooit dat ze dat in het begin zo interessant aan hem vond. Dat hij helemaal niet past in dit Brabantse dorp. Niet past bij zijn adoptievader, zijn witte vrienden. Roald, de Nigeriaan die zichzelf Rocko noemt. Nadat ze dat gezegd had, had hij haar twee weken niet teruggebeld.

'Ik hoef morgen niet te werken,' zegt Melissa. Rocko glimlacht. Hij blaast een wolkje rook uit, waarna hij gaapt en naar zijn navel staart. Meisjes zien het altijd aan zijn navel. Dat hij niet met medische hulp ter wereld is gekomen. Onhandig afgeknipt.

Zijn naam is Rocko en toen hij elf dagen oud was, werd hij te vondeling gelegd bij een weeshuis in Katsina, Nigeria, onder een

geelhoutboom. Hij was onderkoeld en in een paars dekentje gewikkeld.

Melissa legt haar hoofd op Rocko's dekbedovertrek, kruipt dan naar hem toe en zoent hem in zijn nek. Ze zuigt hard.

'Au,' roept Rocko. Hij duwt haar weg. Ze valt op bed en giechelt. Terwijl ze overeind komt, bestudeert ze de donkere vlek in zijn nek. Ze probeert het discreet te doen, maar Rocko ziet het. Ze heeft hem gemerkt, als een koe.

Trots loopt ze naar het raam. De regen trekt er in lange slierten naar beneden. Rocko ziet haar kijken naar de aangelegde sloot, de houten bankjes naast de volle prullenbakken en de rest van de voorspelbare woonwijk. Alles is hier zo doods. Niet alleen nu, midden in de nacht, maar altijd.

Ineens schrikt Melissa. 'Verwacht je bezoek?' Ze trekt de gordijnen met een ruk dicht, recht haar rug en laat haar schouders zakken. Rocko neemt een hijs.

'Ik ontmoet toch al mijn zakenrelaties om vijf uur 's nachts?' Hij duwt zijn sigaret uit en ruikt aan de oksels van een T-shirt. Terwijl hij het over z'n hoofd trekt, begint hij een beetje met zijn heupen te bewegen.

'Ja of nee?' vraagt Melissa.

'Ik zei toch ja? We gaan de boekhouding doornemen.' Rocko maakt een draai. Hij kan Melissa's irritatie haast ruiken, maar ze moet niet denken dat hij zich onder druk laat zetten.

'Ik ga,' zegt Melissa. Gelukkig, denkt Rocko. Hij heeft een hekel aan die panische buien van haar, wanneer ze dingen ziet die er helemaal niet zijn.

'Weet je wat ik altijd haatte aan de Teletubbies? Dat eeuwige herhalen.' Rocko pakt zijn telefoon van het nachtkastje terwijl Melissa haar tas van de grond raapt. Ze reageert niet. 'Waarom leggen we kinderen alles drie keer uit? Zo gaat het in de echte wereld toch ook niet?' Melissa smijt de deur achter zich dicht.

Zijn naam is Rocko en toen hij jong was, verzamelde hij kartonnen dozen en speelde hij met zijn adoptie moeder spelletjes waarbij ze hem kocht in de winkel. Dan deed ze alsof ze hem mee naar huis bracht in zijn veilige kartonnen cocon. Dan opende ze

de doos langzaam en riep ze hoe dolblij ze was met haar gloed-nieuwe kindje, terwijl Rocko omhoogsprong en haar omhelsde. Kutwijf, denkt Rocko nu. Welke moeder doet zoiets met een ge-adopteed kind? Hij knijpt met zijn ogen vanwege het felle, blauwwitte licht van zijn telefoonscherm.

Als hij de voordeur dicht hoort slaan, steekt hij nog een sigaret op. Misschien moet hij Melissa volgende week even mee uit eten nemen of zo. Kijk, het is niet dat hij niet wil dat ze geniet. Hij is geen klootzak. Rocko loopt naar het raam en opent het gordijn. Het droevige schijnsel van de lantaarnpaal in de regen geeft de straat iets schilderachtigs.

Aan de overkant ziet hij een auto die er normaal nooit staat. De motor loopt nog, maar de ramen zijn te beslagen om te zien wie er achter het stuur zit. Door de gele gloed van de straatlantaarn wordt het ook onmogelijk gemaakt te begrijpen of de wagen groen, grijs, donkerblauw of paars is. Rocko lacht spottend. Als Melissa hem écht goed zou kennen, zou ze weten dat hij nooit twee keer op een avond neukt. Het kost hem altijd een paar uur om weer op te laden. Hij laat de gordijnen open, gaat op bed zitten en wrijft met zijn handen over zijn paarse dekbedovertrek.

‘O ja, Tinky Winky,’ zegt hij hardop.

*
**

De autoradio speelt een powerballad van Whitney Houston, maar Angela hoort het niet. Haar handen zitten al tien minuten muurvast om het stuur geklemd en haar hoofd is gevuld met watten. Ze probeert te bidden tot die ene God waar ze niet echt in gelooft, maar krijgt de woorden niet op een rijtje. Ze ziet alleen maar bloed en wil nooit meer terug naar huis.

Ze pakt met bevende handen een kauwgom uit het plastic potje in het opbergvak van de deur. Ze haat goedkope pepermunt maar stopt er onbewust toch één in haar mond. Bon Jovi zingt door de speakers dat het zijn leven is. Angela zet de radio uit. De regen tikt op het dak en het wordt langzaam licht.

Angela blijft de bebloede man voor zich zien, ook al wil ze niet

aan hem denken. Zijn gezicht vervormt in haar gedachten tot een combinatie van het bronzen Jezusbeeld aan de Beekstraat en een hoogblonde Bon Jovi. Was Jezus blond? *Ophouden!* denkt ze. *Focus!*

Ze had haar woonboerderij in brand moeten steken. Dat had ze moeten doen. Wat doet ze *híér*? Het is vijf uur 's nachts, Hein slaapt al. Moet ze aanbellen? Misschien kan ze alles gewoon rustig aan hem uitleggen? Was ze nog maar met hem getrouwd.

Angela is geboren in de stad. Pas toen zij en Hein hun zoon adopteerden, kochten ze hier een kleine starterswoning. De rust en de ruimte waren heerlijk, maar ze moest erg wennen aan het beperkte assortiment van de supermarkt en het opslokkende duister op de weg 's nachts. Ze voelde zich haast modieus tussen de afritsbreken en de vrouwen met fietstassen. Nu heeft ze zelf ook fietstassen. Van die luxe, met reflectiestrip en ritsvakken.

Na de breuk wilde ze de betonnen vinexwijk zo snel mogelijk ontvluchten en wist ze via een veiling een goedkope woonboerderij op de kop te tikken. Een simpele vrijstaande hoeve aan de rand van het dorp, met een grote stal en een waterput, omringd door groen en landerijen. Hij stond al langer dan een jaar leeg omdat er van alles aan mankeerde, maar paste precies bij het vrije, ongerepte leven dat Angela voor ogen had.

Ze was van plan te gaan renoveren. Gezellig klussen met vrienden en familie, sjuwen door bouwmarkten en wroeten in de vruchtbare aarde. Maar die vrienden en familie kwamen met smoesjes op de proppen of lieten niks meer van zich horen. Veel later kwam Angela erachter dat Hein hen had bestookt met zielige verhalen. Nee, ze kan niet zomaar met hangende pootjes bij hem terugkomen. Zelfs nu niet. Angela staart naar de gelijkvloerse bungalow waar hij naartoe verhuisde nadat hij in een rolstoel terecht kwam. Er brandt nog licht in Roalds kamer.

Misschien kan Roald haar...? Ze schudt haar hoofd als ze aan haar zoon denkt. Zesentwintig en dan nog bij je vader wonen. *Je moet hem Rocko noemen!* Angela voelt een scherpe steek in haar maag als ze beseft dat hij dan misschien een ongeleid projectiel is, maar zij een moordenaar.

De temperatuur in de auto is tot het kookpunt gestegen. Angela trekt aan haar kraag en gaat verzitten. De oude bekleding kraakt. Ze moet hier helemaal niet zijn. Zonder nog een seconde te verspillen start ze haar auto en rijdt ze terug naar de boerderij.

Als ze uitstapt, voelen haar benen als betonblokken. Het is gestopt met regenen en de zon komt langzaam op. Het belooft een mooie dag te worden. Wat gaat ze in godsnaam doen? Een ambulance bellen? Nee, daar is het nu al te laat voor. Is dat in brand steken nog steeds een optie? De tocht van de oprit naar de voordeur is een lijdensweg. Ze blijft het alarmnummer als een mantra herhalen, maar pakt haar telefoon niet uit haar broekzak. Wat als ze niet geloven dat het zelfverdediging was? Als ze zich ontdoet van de schep en alle sporen uitwist, kan ze altijd nog zeggen dat ze hem gewoon zo heeft aangetroffen. Toch? Met elke stap die ze richting de voordeur zet, verdubbelt haar hartslag.

Ze steekt de sleutel in het slot en wurmt zichzelf door een kier naar binnen. Ze verwacht rottend mensenvlees te ruiken, maar het tocht gewoon, zoals altijd. Als ze de keuken in loopt om een glas water en een paracetamol te pakken, blijft ze versteend in de deuropening staan. De man zit aan de keukentafel en staart voor zich uit. Zijn muts ligt voor hem op tafel en zijn haar zit vol bloed. Hij ademt zichtbaar. Hij lijkt helemaal niet op Jezus. Of Bon Jovi.

3

Het haar van de man is op sommige plekken plakkerig donkerrood. In zijn nek zitten opgedroogde druppels roestbruin bloed. Angela zet kleine stapjes naar achteren. Is dit een wonder? Op de tast probeert ze met haar linkerhand de muur achter zich te vinden.

In het donker leek hij ouder. Hij moet in de twintig zijn. Of begin dertig? Onverzorgd, maar niet lelijk. Hij krabbelt met een van haar pennen op de achterkant van een oude belastingenvelop. In het ochtendlicht dat door de keukenramen naar binnen schijnt, is hij bijna engelachtig.

Angela is niet in staat met haar ogen te knippen. Is ze er zojuist in geslaagd de doden tot leven te wensen? Staan de goden eindelijk aan haar kant? Ze laat een kort, gespannen lachje vrij.

De man tekent door. Angela kucht, maar hij kijkt niet op. Alles in haar wil maken dat ze wekomt, maar de man moet snappen dat wat er vannacht gebeurde een ongeluk was. Wat als hij naar de politie gaat en zegt dat zij hem heeft aangevallen? Ze zet een stap naar rechts om zijn blik te vinden. Pas nu merkt ze hoe zwaar haar oogleden zijn. De vertrouwde druk op haar slapen zwelt aan.

‘Hallo?’ vraagt ze breekbaar. ‘Gaat het?’ De man reageert niet. Zijn ogen geven niks prijs.

‘Ik ben de moeder van Rocko.’ Angela loopt onwennig om de tafel heen. Ze probeert haar ademhaling onder controle te krij-

gen. ‘Ik wist niet dat je wakker was. Anders had ik wel even...’ De man kijkt op van zijn tekening, naar een boom die buiten door de wind wordt aangevallen.

Angela neemt langzaam plaats op een stoel. Ze is zich bewust van elke kleine beweging die ze maakt. De man blijft zwijgen. Hij lijkt in de verste verte niet op een junk. Tenminste, niet op de andere mannen die ze een maand geleden met haar zoon op het erf betrapte. Angela legt haar handen open op het tafelkleed. De lijnrechte vouwen in de stof geven prijs dat het pas net uit de verpakking komt. Ze wil naar voren leunen, maar bedenkt zich. Hij kan nog steeds opspringen en haar vastgrijpen. Hij zou haar alsnog in stukken kunnen snijden.

‘Hallo?’ vraagt ze nogmaals. Haar stem klinkt geknepen. Dan hoest ze, de woorden voelen ruw in haar keel. De man draait zijn hoofd en kijkt haar eindelijk aan. Angela verdrinkt haast in de leegte van zijn blik. Het zijn niet de ogen van iemand die bij zinnen is. In films verliezen ze hun geheugen toch altijd als ze op hun kop worden geslagen? ‘Waarom zeg je niks?’ fluistert Angela zachtjes. Haar hart galoppeert in haar borstkas. Misschien spreekt hij wel geen Nederlands?

Ineens valt het kwartje.

Ze staat op. Haar stoel valt met een ijzige klap op de grond. Ze snelt de bijkeuken in zonder de man aan te kijken. Hijgend blijft ze in het halletje staan, haar handpalmen tegen de koude tegels op de muur gedrukt. Hoe kan ze zo dom zijn?

Toen Angela hoorde dat er een asielzoekerscentrum in haar straat zou komen, vond ze daar aanvankelijk niet zoveel van. Ze was net verhuisd en zo druk bezig met inrichten dat ze het lokale nieuws helemaal niet in de gaten hield. Bovendien had de vrouw achter de kassa bij de supermarkt gezegd dat het een tijdelijke oplossing zou zijn. Binnen een paar weken zat de oude kazerne aan het eind van de lange Boshof vol met immigranten.

Wilbert, eigenaar van de manege verderop in de straat, was die dag bij haar aan komen kloppen. Ze had weleens naar Wilbert gezwaaid als hij langs kwam met zijn paarden, maar een gesprek had er nooit in gezeten. Terwijl ze theezette, sprak hij met de

bezieling van een echte kenner over de overlast die deze mensen zonder enige twijfel zouden gaan veroorzaken. Angela luisterde geduldig. Af en toe knikte ze, want ze had in de weken dat ze hier woonde nog geen buurtgenoot gesproken en was blij dat hij iets liefs over haar nieuwe bank had gezegd.

Wilbert belde Gerrie en Jos, Angela's andere burens, die ze wel eens bij de bloemist had gezien. Diezelfde avond nog zaten ze alle drie bij haar op de bank. Gerrie vertelde dat het precies zo was gegaan bij haar zus in Nijmegen, als er een fiets in de stad werd gestolen wist je wel waar je hem terug kon vinden. Wilbert beaamde dat, ook al was hij nog nooit in Nijmegen geweest. Angela schonk de wijn die ze had bewaard voor de housewarming die er toch nooit zou komen en dronk zelf fanatiek mee. Van de weeromstuit liet ze zich overhalen om mee te gaan naar het buurt-overleg dat de week erna zou plaatsvinden.

Ze had nog nooit zoveel boze mensen bij elkaar gezien. Hoe meer protestzinnen er op de flip-over verschenen, hoe banger Angela werd. Zij woonde maar alleen en volgens Arie van de houtzagerij hadden die mannen het vaak op alleenstaande vrouwen gemunt. Daarnaast wist Angela dat het al niet makkelijk zou zijn om vanuit het niets een clientèle op te bouwen voor haar massagesalon. Wat als de komst van de vluchtelingen haar potentiële klanten af zou schrikken? Ze had al haar spaargeld in haar nieuwe onderneming gestoken.

Tien minuten voor het einde van het buurtoverleg liep er een camerateam van de lokale omroep binnen. Net op tijd om een beeld te schetsen van de verbroedering die de kersverse immigranten bij de normaal zo afgezonderde dorpsgenoten tot stand hadden weten te brengen. De cameramensen waren expres niet in gesprek gegaan met de luidruchtigste aanwezigen, maar als haaien die bloed van meters afstand ruiken op Angela afgekomen, die stil in een hoekje had zitten luisteren. Er werd een camera op haar gericht zonder dat ze daar toestemming voor had gegeven en terwijl een vriendelijke presentatrice haar bevroeg, herhaalde Angela slaafs en met een keurige glimlach alle argumenten die ze die middag had gehoord.

Het item met haar interview erin werd eindeloos herhaald. Haar woorden gingen het hele dorp door en werden zelfs door het landelijke nieuws opgepikt. Het hek was van de dam. Mensen bejubelden Angela op straat voor de moed die ze had getoond om haar denkbeelden vol overgave uit te spreken. Angela glimlachte dan telkens verlegen terug. Ze was te beschaamd om toe te geven dat ze op dat moment, tussen al die bevlogen mensen, niet de tijd had genomen om na te gaan wat ze er nu zelf eigenlijk van vond.

Het duurde niet lang voordat de vluchtelingen, die in grote angstaanjagende groepen voorbijliepen, haar begonnen te herkennen. In die gevallen wilde Angela altijd roepen dat ze haar totaal verkeerd begrepen hadden. Dat het allemaal niet persoonlijk bedoeld was. Maar roepen deed ze nooit.

Toen na een maand officieel bevestigd werd dat de plaatsing van het asielzoekerscentrum permanent was, kwamen er protesten en heel veel kritiek. Het alsmear groeiende groepje neezeggers wist de gemeente uiteindelijk zo onder druk te zetten dat er een raadgevend referendum in het leven werd geroepen. En over exact twee weken is het zover. Dan zal het dorp erover moeten gaan beslissen of het asielzoekerscentrum blijft of niet.

Angela wurmt haar mobieltje uit haar broek. Ze wil iemand bellen, maar weet zo gauw niet wie. Terwijl ze nadenkt, loopt ze terug de bijkeuken in. Ze zag vorige week een meisje aan de hand van een vluchteling die lichtbruin haar had. Waarom zou hij geen vluchteling kunnen zijn met blond haar? In het Midden-Oosten lopen toch ook blonde mensen rond?

Angela typt de cijfers van het noodnummer in en wist ze weer. Wat gaat ze doen, zichzelf aangeven? Ze scrolt haar adressenlijst door. Moet ze Rocko proberen? Of toch Hein? Haar ogen prikken. Ze kijkt naar haar weerspiegeling in het raam van de deur. Wat zullen ze van haar denken als die man inderdaad een asielzoeker blijkt te zijn? Als hij met hersenschade in het ziekenhuis wordt opgenomen? Hoe gaat ze haar salon zo ooit van de grond kunnen krijgen? Men heeft al zo'n vertekend beeld van haar. En zelfs haar burens gaan zich niet laten masseren door iemand die bloed aan haar handen heeft.

De voordeur blijft steken boven een dikke stapel post. Er klinkt een pulserende beat door Rocko's oordopjes. 'Jezus, pap!' roept hij boven de muziek uit. Hij pakt de stapel van de grond en plukt de brieven tussen de folders vandaan. 'Idioot.' Hij legt de reclame boven op de hoop die al op de verwarming ligt en loopt met de rekeningen het halletje door. Hij zet zijn muziek ietsjes harder, zoals hij dat het afgelopen uur steeds deed als hij weer voor zich zag hoe zijn bazin hem de huid vol schold toen hij te laat binnenkwam. Zijn gloednieuwe sneakers piepen op de tegelvloer.

In de gang bekijkt hij zichzelf in de spiegel die aan de muur hangt. Zijn volle lippen heeft hij niet van een ander, zijn hangende oogleden zijn niet terug te voeren op de trekken van een verre verwant en zijn brede schouders heeft hij niet van een vader geerfd. Rocko is van zichzelf. *Alleen op de wereld*. Toen hij op achttienjarige leeftijd besloot zijn naam te veranderen, had hij zich net zo goed Remi kunnen noemen. Maar Remi bestaat al. Rocko is zijn eigen creatie. Onafhankelijk en ongebonden.

En werkloos dus, nu.

Hij loopt de woonkamer in. Zijn vader zit op zijn vaste plek achter de computer. 'Padre, als je deze niet betaalt nemen ze je alles af wat je lief is, hè,' zegt Rocko.

Hein minimaliseert een venster op zijn beeldscherm. 'Ik heb niks lief, dat weet je toch?' Zijn rug is nog naar Rocko gekeerd. 'Zelfs mijn nieren mogen ze hebben.' Hein legt zijn handen op de wielen van zijn rolstoel, rijdt achteruit en draait zich grinnikend om.

'Doen die het nog wel dan?' Rocko ploft in een leren fauteuil naast de bank. Hij gooit zijn lange benen over de leuning.

Hein lacht hartelijk. 'Met m'n genotsknots is in elk geval niks mis.'

Rocko lacht ook. 'Je moet ze uiteindelijk wel betalen, hè,' oppert hij nonchalant. Het voelt onnatuurlijk, zo serieus doen tegen zijn pa, maar wie doet het anders?

'Weet ik.' Hein krabt aan zijn achterhoofd.

Rocko ziet de stapels onverwerkte brieven naast zijn vaders computer. ‘Ja ja, *just checking*,’ zegt hij. ‘*No worries*, man.’

‘Ga je me nu vragen of ik me wil laten cremeren als ik doodga of kunnen we het over iets leukers hebben?’

Rocko glimlacht flauwtjes. Hij kan nu wel weer beginnen over zijn vaders autoverzekering, die nog steeds op zijn naam staat en waarvan er alweer een betalingsherinnering binnen is, maar wat schiet hij daarmee op?

Hein pakt de afstandsbediening van het tv-meubel. Een sportcommentator knalt op vol volume de kamer in. De huiskamer is klein en oogt ondanks de minimale inrichting chaotisch. Er staan kartonnen dozen met lcd-schermen tegen de muur gestapeld en in de hoek van de kamer liggen tv-kabels die allemaal apart in plastic zijn verpakt. Rocko weet dat zijn vader dat soort dingen via Marktplaats op de kop tikt om ze vervolgens weer te verhandelen, maar hij zou zweren dat de voorste doos met die dikke rode letters hier al sinds oktober vorig jaar stof staat te vangen. Hij staart naar de wielrenners op tv. Moet hij zijn vader nú vertellen dat hij ontslagen is? Hij kan ook gewoon wachten.

‘Ik moet die zus van me óók nog terugbetalen.’ Hein zet de tv met panische gebaren zachter. ‘Ze belde gisteren weer. Denkt iedereen dat ik het geld op m’n rug heb groeien, of zo?’ Er liggen etensrestjes op zijn bovenbenen. Soms hoort Rocko hem in de badkamer stommelen, maar hij doet altijd of hij het niet hoort. Hein sterft liever een langzame dood dan dat hij zijn billen door een ander laat afvegen.

‘Het komt allemaal wel goed,’ zegt Rocko.

Hein knikt.

Rocko knikt.

Volgens Rocko komt het al drie jaar goed. Volgens Rocko kwam het al goed toen zijn egoïstische moeder net bij zijn vader was weggegaan, en volgens Rocko kwam het goed toen zijn vader zijn baan verloor dankzij de kredietcrisis. Volgens Rocko kwam het goed toen zijn vader daarna ontstekingsreuma kreeg en in de ziektewet terecht kwam, en volgens Rocko komt het nu zijn vader zijn torenhoge rekeningen niet kan betalen ook gewoon allemaal

goed. ‘Weet je, iedereen werkt tegenwoordig vanuit huis,’ zegt hij speels terwijl hij opstaat. Hij ziet het gezicht van zijn vader vertrekken.

‘Dat doe ik toch ook? Ik zit nu via een tweede account te bieden op de Yamaha-subwoofer die in het halletje staat en heb een kerel uit Apeldoorn bijna zover om boven de vraagprijs te gaan.’ Hein rijdt over de kapotte drempel naar de keuken en haalt twee ijskoude biertjes uit de koelkast. Rocko loopt achter zijn vader aan. Hij trekt de keukenla open, maar de opener ligt nog gewoon op het tafelblad, waarschijnlijk van een uur geleden.

Geen enkele zoon wil zijn vader zien lijden. Vooral niet een vader als Hein. Een vader die zijn zoon nooit vertelt wat hij wel en niet mag doen, die hem nooit enige druk oplegt, die hem vrijlaat. Soms denkt Rocko weleens dat zijn vader de enige is die hem vertrouwt. De enige die alles niet zo fucking moeilijk maakt. De enige die hem nooit zomaar zou verlaten.

‘Heeft je moeder je dit weer ingefluisterd?’

‘Wat?’

‘Van dat thuiswerken?’

‘Ik heb al weken niet met mama gepraat.’

Hein schudt zijn hoofd. ‘Het zou me niks verbazen als die vrouw je zelfs telepatisch beïnvloedt.’ Hij lacht. Rocko zet zijn bier op de bijzettafel, trekt een elastiekje van zijn pols en doet zijn lange dreads in een staart. Hij zucht diep.

‘Kater?’ vraagt Hein.

‘Nah,’ zegt Rocko. Hij probeert alles wat die kutbazin tegen hem zei uit zijn hoofd te zetten. Het feit dat zijn collega Sebastiaan zich óók verslapen had, maar wegkwam met een smoesje. Rocko weet niet hoe hij erover moet beginnen. Geld groeit niet aan bomen en hij weet hoe erg Hein zijn hulp nodig heeft. Rocko spaart nu al een jaar voor een scootmobiel. Een deluxemodel dat de verzekering niet dekt. Rocko zou zijn vader zo de vrijheid gunnen om te gaan en staan waar hij wil. ‘Ik weet het niet, ik ben gewoon chagrijnig,’ zegt hij losjes.

Hein neemt een slok bier en staart een paar seconden naar de tv. ‘Niks dat een goeie kut niet kan oplossen.’

Rocko grijnst. ‘Weet jij nog een goeie dan?’ vraagt hij.

‘Die blondine zag er appetijtelijk uit. Die meid die hier gisteren was. Met die neuspiercing? Ik heb haar niet goed gezien.’

Rocko heeft geen zin om over Melissa na te denken. ‘Komt goed,’ zegt hij. Hij besluit zijn vader niks over het ontslag te vertellen. Of over het feit dat zijn tante hem óók al drie keer gebeld heeft.

Zodra Rocko zijn kamer binnenloopt, belt hij een oud klasgenootje. Niet omdat ze zo mooi is, maar omdat ze altijd zo makkelijk te porren is. Binnen het uur liggen ze samen onder Rocko’s paarse dekbed. Terwijl ze neuken, blijft Rocko zichzelf eraan herinneren dat een baan in de horeca voor losers is. Dat er meer manieren zijn om geld te verdienen.

*
**

Angela loopt zo kalm als ze kan terug naar de keukentafel. De ochtendzon projecteert de schaduw van de grote eikenboom op het kleed. De man zit nog in dezelfde houding. Door hem bekladde bonnetjes en enveloppen liggen over de tafel verspreid. Angela gaat zitten. Haar maag kolkt.

‘*What is your name?*’ vraagt ze zachtjes. ‘*Do you speak English maybe?*’ De man is weer naar zijn eigen wereld teruggekeerd. Angela leunt voorzichtig dichterbij om zijn wond beter te bekijken. Dan valt haar blik op de tekening die hij maakt. Een spiraalvormige... schelp. Een soort fossiel? Ze houdt haar hoofd schuin. Het figuur is opgebouwd uit puntjes. Een soort melkwegstelsel? Haar handen beven nog steeds. Ze legt ze in haar schoot.

‘*Do you have pain?*’ vraagt ze. ‘*Is your head hurting?*’ Hij blijft maar puntjes en lijnen zetten. Als dit Rocko was geweest, had Angela de pen allang uit zijn hand getrokken.

‘*I am Angela,*’ zegt ze. Ze wijst naar zichzelf. Het voelt als een onzinnig gebaar. Kon ze het maar goedmaken. Voor hem zorgen.

Zijn ogen zeggen eigenlijk genoeg. Het is alsof ze de oorlog in zijn pupillen kan lezen. Met modder bedekte tanks, huizen die

ontploffen, een mensenmassa die uit elkaar spat, kinderen die uit de armen van hun moeders vallen. Ze kan er niks aan doen, de beelden stapelen zich op terwijl ze naar hem kijkt. Opeens vraagt ze zich af waarom niemand tijdens die buurtbijeenkomsten een woord wijdde aan de oorlog waar deze mensen voor zijn gevlucht. Zij gokt dat die immigranten zelf ook liever hadden willen blijven wonen in het land waar ze geboren waren. Dat bitterzoete van opnieuw beginnen kent zij maar al te goed. Angela bijt op haar onderlip om haar tranen tegen te houden. Hoeveel mensen waar hij van houdt heeft hij dood zien gaan?

Ze ziet hem uit een vliegtuig komen, probeert zich voor te stellen hoe de koude wind tegen zijn wangen schuurt. Ze hoort het geschreeuw van protesterende dorpelingen. Dan ziet ze hem staan, daar op haar oprit. Plotseling verschijnt ze zelf. Ze voelt hoe die schep háár hoofd raakt. De holle pijn, het verdriet, de eenzaamheid. Hoe het allemaal samenkomt in dat ene moment. Ze ziet een vrouw uithalen. Er staat een lafheid in haar ogen die ze meteen herkent. Haar adem stokt.

Ze begint te huilen. De man houdt zijn hoofd schuin. Angela kan het niet inhouden. Ze wordt door een stortvloed overmand. Ze is gewoon moe. Zó moe.

De asielzoeker blijft haar aanstaren. In zijn ogen ziet Angela een emotie die ze herkent: schrik. Maar ze kan niet stoppen. Met een ruk staat hij op en begint door de keuken te lopen. Angela's lichaam schokt, het gevoel is niet weg te slikken. Ze moet even twee keer knippen, zo wazig ziet ze.

De man kijkt zoekend om zich heen en loopt dan naar de koelkast. Hij opent de deur en stapelt een bak magere kwark, een verpakking cheddar, een rol smearworst en een bakje eiersalade tegen zijn borst. Hij zet de stapel verswaren voor Angela op tafel neer, haast zich dan naar de koelkast terug en begint opnieuw. Angela kijkt verslagen toe, alle strijdvaardigheid gestild.

Het is alsof haar tranen een soort levensvuur in hem hebben aangewakkerd. Hij snelt op en neer, brengt haar loempiasaus, een stuk broccoli, slagroom die over datum is en een geopend blikje mais, zonder ook maar één woord te zeggen. Angela veegt haar

natte wangen droog. De man lijkt niet meer op een zwerfhond of asiëldier. Hij is een golden retriever.

Hij stopt niet totdat de hele inhoud van Angela's koelkast voor haar ligt. Dan zet hij de overgebleven lasagneschotel van gisteren op tafel. Hij wacht. Wat wil hij dat ze doet? Hij wijst enthousiast naar de lepel die naast de koffiemok ligt. Dat had Rocko ook kunnen doen als kind. Zo'n zelfde blik had hij elke zaterdagochtend, als hij de woonkamer had omgetoverd tot plantenmuseum of restaurant. Angela schept met de lepel een stuk koude lasagne uit de glazen ovenschaal en brengt hem naar haar mond. De man glimlacht. Het stelt Angela gerust. Dat hij reageert. Dat hij leeft. Ze neemt een hap en kauwt.

Terwijl de man bemoedigend naar haar knikt, stouwt ze lepel na lepel naar binnen. Eerst kijkt ze hem nog aan, maar na een paar happen zijn de etenswaren het enige wat ze ziet. Binnen vijf minuten is de schotel zo goed als leeg. Ze had geen idee dat ze zo'n honger had. In een opwelling rukt ze een verpakking boterhamworst open en stopt ze smakkend drie plakken tegelijk in haar mond. De man zet een stap in haar richting, pakt de voorverpakte kaas van tafel en reikt die haar voorzichtig aan.

Terwijl ze kauwt op vier plakken jong belegen, ontspannen haar schouders. Wat een zegen, dat ze toch geen moordenaar is, dat deze man prima blijkt te functioneren. Hij is gewoon een beetje stil, dat is toch geen ramp? Ze geeft hem zonder een woord te zeggen ook een plakje kaas. De man twijfelt even voordat hij het van Angela aanneemt. Kauwend gaat hij tegenover haar zitten. Angela weet dat ze bang voor hem moet zijn, maar ze heeft alleen maar medelijden. De schaduwtakken dansen nu op zijn met bloed besmeurde vest. Hoe zou hij eruitzien in schone kleren? Ze staat op en veegt haar mondhoeken schoon.

*
**

Er staan twee onopgemaakte houten bedden tegen de muren van de logeerkamer, met een ouderwetse rieten stoel daartussenin. Het behang heeft in de hoeken en randen een beetje losgelaten en

dankzij het schuine plafond oogt het hier kleiner dan het is. Maar het is in elk geval beter dan de andere logeerkamer, waar de vochtplekken in de muur staan en het kozijn is weggerot.

Angela ziet geen reden waarom de man in zijn vieze kleding zou moeten rondlopen. Zijn broekspijpen zijn versleten en zijn oude gympen vallen haast van ellende uit elkaar. Als hij zo meteen weer is bekomen van de schrik en teruggaat naar dat asielzoekerscentrum, zal hij haar dankbaar zijn voor een frisgewassen kloffie. Dat is toch het minste wat ze voor hem kan doen? *'What country are you from, precies?'*

De man oogt zo ontzettend kwetsbaar met die wond en die lege ogen. Maar hij lijkt nu in elk geval uit zijn trance ontwaakt, ook al heeft hij nog geen lettergreep gesproken. Angela overhandigt hem een oude broek die Rocko ooit bij haar heeft laten liggen, een zwart T-shirt en die roze oversized trui die ze amper draagt. De man pakt de stapel kleding van haar aan en begint met gesloten ogen aan het textiel te ruiken. Een volwassen man die zich verliest in de geur van wasverzachter? Hoe lang loopt hij al rond in vieze ouwe spullen? Angela heeft de neiging alle gordijnen dicht te trekken.

De man loopt naar het linkerbed en laat zijn vingers over het matras glijden. Angela hoort hem zuchten. Hij ploft de stapel kleding naast al het opgevouwen beddengoed op het andere bed. Stof waait op in het felle ochtendlicht. Het is lang geleden dat Angela iemand op bezoek heeft gehad.

De man staart naar het donzen kussen. Angela wil zijn naam zeggen, maar realiseert zich dat ze die niet kent. 'Zijn de kleren oké?' vraagt ze en hij kijkt om. 'Omkleden,' fluistert ze en ze mimet klunzig wat ze daarmee bedoelt. Ze kent het Engelse woord niet.

Abrupt laat de man zich op bed vallen. Hij probeert een comfortabele positie te vinden en blijft dan met zijn knieën opgetrokken liggen. Zijn bevlekte verschijning vervuult zelfs het smoezelige wit van het bed en de muren. Angela weet niet waar ze moet kijken. Het is amper middag, maar hij heeft vannacht natuurlijk ook geen oog dichtgedaan. Misschien moet ze hem gewoon laten slapen. Ze is zelf ook zo moe.

Ze wil weglopen, maar bedenkt zich op het laatste moment. Ze pakt het opgevouwen dekbedovertrek van het andere bed af, loopt naar hem toe en vouwt de deken over hem heen. Zijn lichaam schrikt even van de aanraking, maar zijn ogen blijven gesloten. Angela ruikt zweet, bloed en aarde, maar het stoort haar niet. Ze blijft naar hem kijken.

Zijn haren liggen uitgespreid over het witte kussen. Hij heeft iets vertederends, zo in dat bed. Een kind dat net buiten heeft gespeeld. Angela zet muizenstapjes naar voren en herinnert zich de geur van Rocko's natte kroeshaar. Toen hij klein was, speelden ze altijd kappertje onder de douche. Dan kwamen ze één voor één bij elkaar de zaak binnen en mochten ze vertellen wat voor uitbundig kapsel ze het liefst hadden. Rocko koos altijd zijn moeders kapsel en Angela altijd dat van Rocko. Met shampoo maakten ze dan kuiven bij elkaar.

Angela gaat op de rieten stoel zitten. Ze ziet hoe de deken op en neer beweegt. Waarom leeft hij nog? Heeft ze zo'n wonder verdiend? Wat voor soort man zou hij zijn geweest voordat ze hem kapotsloeg? Hij lijkt al zo diep in slaap dat hij haar aanwezigheid niet eens registreert. Angela leunt naar voren. Dit vindt ze zo fijn. Als ze slapen.

Ze schrikt van zichzelf en deinst terug. Ze legt haar handen op de zijkant van de stoel en duwt ze zo hard in het gevlochten zitvlak dat het pijn doet. Niks aan deze situatie is fijn. Niks aan deze man is vertederend. Met een ruk staat ze op.

Roald zei laatst, toen Angela hem had uitgenodigd om bij haar te komen eten en ze haar uiterste best had gedaan op de Nigieraanse stoofpot met spinazie die hij zo lekker vindt: 'Zo, dat hebben we ook weer gehad.' Ze zal nooit vergeten hoe hij toen naar haar lachte. Spottend. Zoals zijn vader dat ook kon doen. Ze zucht. Ze moet hem Rocko noemen!

Ze staat op, loopt snel de kamer uit, doet de deur op slot, checkt drie keer of hij echt op slot zit, rent naar beneden en stapt in haar auto. Terwijl ze doelloos rondjes rijdt, blijft ze shampoo ruiken.

Als Rocko de oprit op fietst, probeert hij de druk op zijn borstkas te negeren. Alleen de potentiële nabijheid van zijn moeder is tegenwoordig al genoeg voor dat verkrampte gevoel. 'Ik zat gewoon te denken dat we het weer op kunnen pakken, maat,' zegt hij tegen zijn vriend Joey aan de andere kant van de lijn. Hij houdt zijn mobiele telefoon tussen zijn hoofd en rechterschouder geklemd. 'Meer niet.'

Hij smijt zijn fiets tegen een kale boom en loopt naar de voordeur. Het zonlicht wekt de indruk van een zachte lentedag, maar de gure wind laat er geen twijfel over mogelijk welk seizoen het is. 'Horeca is niks voor mij. En je moet het zien als een dienst die we leveren.' Rocko legt zijn rechterhand op het raam van de voordeur en tuurt naar binnen, terwijl hij zijn verkleumde linkerhand in zijn veel te zomerse jack stopt. 'Ja, het ligt nog bij m'n moeder, maar ik ga nu even kijken.' Hij hangt op, zet een paar stappen naar links en ziet dat haar auto niet onder het afdakje staat.

Als hij naar de verlaten stal loopt, kijkt hij waakzaam om zich heen. Je weet nooit welke vreemde buurman of buurvrouw hier ineens met een zelfgebakken appeltaart op de stoep staat. De oude gans die in een veld naast de schuren bivakkeert, snatert agressief in zijn richting. 'Ja, ja,' mompelt Rocko.

Hij opent de zware staldeur. De muffe geur van oud hout en optrekkend vocht slaat in zijn gezicht. En met de geur komen ook de herinneringen. Hoe oncomfortabel hij zich voelde als hij hier bezig was, met al die gasten die hij voor geen meter vertrouwde. Zijn voetstappen weerkaatsen op de stenen vloer. Hij weet dat hij om zou moeten keren, maar doet het niet.

Hij vindt de cocaïne precies waar hij die verstopt had: achter een loszittende baksteen naast de zevende voederbak van links. Hij klopt het steengruis van de doorzichtige zak. Zijn moeder is misschien een bemoeizuchtige heks, maar dat neemt niet weg dat hij haar beloofd had niet meer te dealen op haar erf. En beloofd is nu eenmaal beloofd, zelfs als je moeder een egocentrische trut is.

Als hij opkijkt, valt de plastic zak van schrik uit zijn handen. In de deuropening staat een bebloede man naar hem te kijken. Het witte poeder dwarrelt langzaam naar beneden.